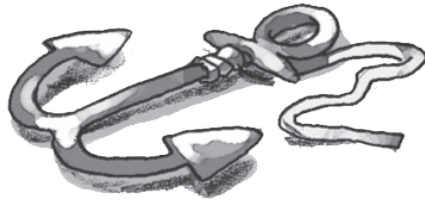
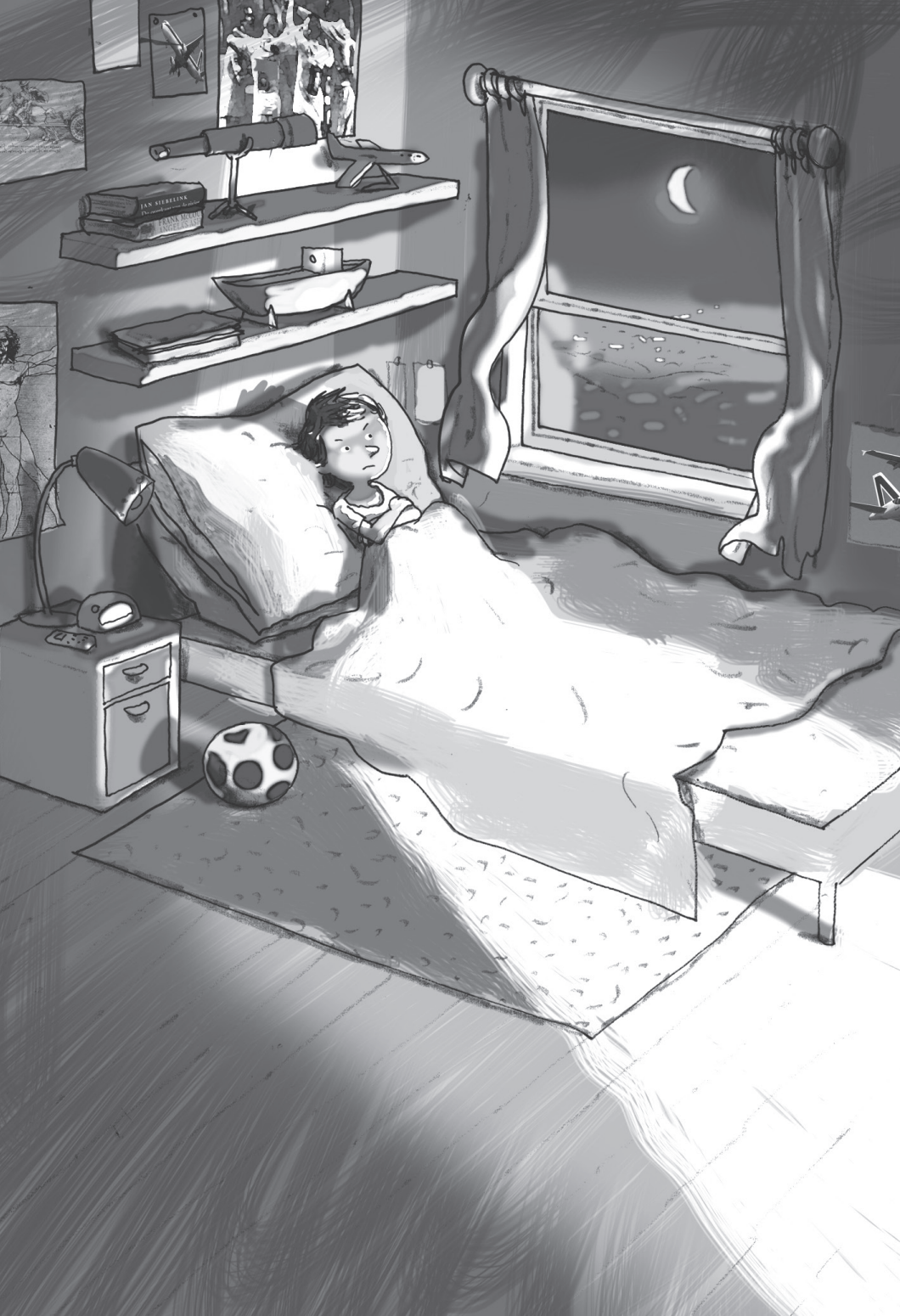

İÇİNDEKİLER

Yeni Komsular	9
Kara insanı	22
Polis Ziyareti	38
Denizin Sesi	49
Önemli Ziyaret	65
Kütüphane	79
Korsan Ziyafeti	90
Hırsızlar	101

YENİ KOMŞULAR

Artık akşamdı ve Michiel yatağı girmişti. Öfkeliydi.

Ertesi gün yaz tatilinin ilk günüydü. Aslında bu sevinilecek bir durumdu. Ancak bu yıl her şey çok farklıydı.

En iyi arkadaşı Maarten taşınmıştı. Gerçi başlarda telefonuna mesaj falan da yollamıştı ama hepsi o kadar. Bu şu anlama geliyordu: Michiel'in bu yaz birlikte oynayabileceği hiç kimsesi yoktu.

Sanki bu yetmezmiş gibi babası da bugün eve kötü bir haberle gelmişti: Bu sene tatile gidemeyeceklerdi, çünkü babasının işleri çok yoğun olacaktı.

Michiel hayatında ilk kez yaz tatilini umursa-

mıyordu. Belki de onun için en iyisi, okul yeniden açılıncaya kadar yataktan çıkmamaktı. Böyle hissetmesi, bunun hoş bir şey gibi gördüğünden değil, sırf canının bu kadar sıkılmayacağını düşündüğü içindi.

Üzerindeki örtüyü çenesine kadar iyice çekti ve gözlerini kapadı.

Gece yarısı uyandı. Dışarıdan korkunç bir gürültü geliyordu. Fırtına vardı. Gökyüzündeki çattırtıyı ve denizden şehrin üzerine esen rüzgârın gürültüsünü işitti. Çakan şimşegın yaydığı güçlü ışık, odasının içini tümüyle aydınlattı.

Ama Michiel fırtınadan korkmazdı. Yaşamı boyunca oturduğu bu deniz kıyısındaki sokakta böyle fırtınalar sıkça görülürdü.

Yeniden gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Ertesi sabah perdelerin arasından içeri sızan güneş ışığıyla uykusundan uyandı. Dışarıdaki sessizliğe bakılırsa fırtına artık dinmişti.

Ama Michiel güneşi hiç görmemiş gibi davrandı. Yaz mevsimi olduğunu ve güneşin böyle sıcak parıldadığını unutmak ister gibiydi. Şu anda hangi mevsim olduğu umurunda bile değildi Michiel'in. Güneşe dilini çıkarttı ve son-

ra da örtüyü iyice üzerine çekti.

Yorgun değildi ve kısa bir süre sonra üzerine çektiği örtünün altında sıcaktan bunalmaya başladı. Alnından oluk oluk terler akıyordu.

“Hayır,” diye mırıldandı somurtarak. “Mevsim yaz değil, kış!”

Michiel inatla yatmaya devam ediyordu ama bir süre sonra artık havasızlıktan boğulur gibi oldu. Örtüyü sinirli bir şekilde üzerinden atıp yataktan fırladı. Perdeleri iyice kapatmak için pencereye koştu. Belki bu şekilde can sıkıcı güneşin, odasının içine sızmasını engelleyebilirdi.

Eliyle perdeyi kavrarken camdan dışarıya bir bakış attı. Yatak odası, evin yan tarafına düşüyordu. Odanın camından komşu evin arazisi görünüyordu. Komşular bir süre önce buradan taşınmış, onlara ait eski ev de yıkılmıştı. Michiel birkaç hafta boyunca üzerinde hiçbir şey olmayan bu boş araziye öylece bakıp durmuştu. Ama şimdi, görünüşe bakılırsa yeni taşınan komşular evlerinin inşaatına başlamıştı.

Böyle bir anda nereden gelmişlerdi acaba? Dün gece yatağına girdiğinde ortada gözle görülür hiçbir şey yoktu oysa.

Birbirine çakılan tahtaların ve ağaç kesmek için kullanılan testerenin sesini duydu. Her yer tahta kalaslarla doluydu. Oraya buraya yayılmış, bazısının kapağı açık, tahta sandıklar vardı çevrede. Bir adam duvarların etrafına hendek kazmaya çalışıyordu.

Michiel vazgeçti. Uyumak için hava aşırı sıcaktı. Üstelik de yeni taşınan komşuları merak etmeye başlamıştı. Üstünü giyinip çabucak aşağı indi.

Evde ortalık henüz sakindi. İşe gidecek olan anne ve babası uyanmak üzereydi. Michiel gün boyu evde yalnız kalacaktı. İyi ki anne ve babası bunun için kendisini yeterince büyümüş kabul ediyordu.

Evlerinin bulunduğu Sardunya Sokağı sakin bir yerdi ve Michiel de evde yalnız kalmaya alışkındı.

Kapıya yönelip dışarı çıktı. Denizden esen ılık rüzgâr yüzünü yaladı. Evlerinin bulunduğu sokak, kumsala ve denize bakıyordu. Babasına göre herkes, bu şık sokakta oturmak için can atıyordu.

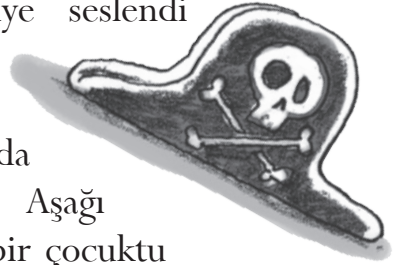
Ama Michiel'e kalsa bunun çok fazla bir öne-

mi yoktu. Çünkü burada güzel bir şey olduğunu hiç görmemişti ve üstüne üstlük bu sokakta oturan hiç çocuk yoktu.

Kaldırımın üstüne çıkıp komşuların inşaat alanına baktı. Ne kadar da tuhaf görünüyordu! Henüz hiç tuğla örülmemişti. Evin inşaatı tümüyle eskimiş ve çürümüş görünen tahtalardan yapılmıştı. Tahta duvarların arasında birinin şarkı söylediğini işitti. Evin çevresini tümüyle saran hendeğin üzerine bir yürüme tahtası yerleştirilmişti. Hendeğin ortasında da içinden su akan bir bahçe hortumu vardı. Âdeta şatoların etrafına kazılan güvenlik çukurlarına benziyordu hendek.

“Merhaba komşu,” diye seslendi aniden yanı başında duran biri. Yan tarafa dönüp baktığında hemen yanında dikilen delikanlıyı gördü. Aşağı yukarı Michiel’in yaşında bir çocuktuktu bu. Üzerinde bir şort ve bir de çizgili tişört vardı. Başına bağladığı kırmızı renkli mendille âdeta bir korsanı andırıyordu...

“Merhaba,” diyerek yanıt verdi Michiel. Ço-

cuğa şüpheli bir ifadeyle baktı. Ardından sordu: “Burada mı oturuyorsun?”

Çocuk *evet* anlamında başını salladı. “Ben Billy.”

Michiel de başıyla onaylayıp ekledi: “Ben de Michiel.”

Bir süre öylece garip garip çevresine bakındı. Şaşırılmıştı ve tam olarak ne söylemesi gerektiğini bilemedi.

Birlikte birkaç dakika boyunca öylece dikilip karşılardaki tuhaf evi süzdükten sonra, “Nereden geliyorsunuz?” diye sordu çocuğa.

Billy elini denize doğru sallayıp, “Oradan bir yerden,” diye cevap verdi.

Michiel bir kez daha dönerek çocuğun kafasındaki mendile baktı.

Sonra da, “Neden böyle garip elbiseler var üzerinde?” diye sordu. “Korsancılık mı oynamak istiyorsun yoksa?”

Billy soran gözlerle ona baktı. “Korsancılık oynamak mı? O da nasıl bir şey?”

Michiel çocuğun şaka yaptığını düşündü. Ama o, oldukça ciddi görünüyordu. “Sanki bir deniz korsanıymışsın gibi davranmak yani,” diyerek

yanıtladı Michiel. “Buna korsancılık oynamak denir.”

“Ne tuhaf oyunlarınız varmış sizin,” dedi Billy başını sallayarak. “Korsancılık oynamak! Hayır, sanırım ben çocukçuluk oynayacağım.” Bunu söyledikten sonra gidip Michiel’in tam yanında durdu ve onun duruşunu taklit etti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Michiel şaşırarak.

“Ne yapıyorsun?” diye tekrar etti Billy aynı şekilde.

“Saçmalama,” dedi Michiel.

“Yapmıyorum... Yani saçmalamıyorum ki,” dedi Billy. Sonra güldü. “Mademki çocuklar burada korsancılık oynuyor, ben de çocukçuluk oynarım. Çünkü ben bir korsanım.”

Michiel çocuğa şaşkın şaşkın baktı. “Ne? Korsan mı?”

Billy başını salladı ve sıkılmış bir ifadeyle etrafına bakındı.

Michiel güldü. “Sana inanmıyorum.”

“Olabilir,” dedi Billy omuzlarını silkerek.

Tam o esnada Michiel bu tuhaf evin çatısında şarkı söylemekte olan birisinin sesini işitti.